FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CARL OTTO LENZ fremsat den 17. november 1987 *

Indholdsfortegnelse

A — Faktiske omstændigheder ... 1411

B — Stillingtagen ... 1412

I — Det første sagskompleks (sagerne 64, 71 til 73, 78 og 149/86) ... 1412

1. Formaliteten i sag 149/86 ... 1412

2. Sagernes realitet ... 1413

a) Den skriftlige prøve ... 1413

aa) »Generelle kundskaber« ... 1413

bb) »Opgave på grundlag af et sagsmateriale« ... 1415

cc) Maksimumgrænse ... 1415

dd) Andre argumenter ... 1416

b) Bedømmelsen af akterne vedrørende de enkelte ansøgere og bilagene til ansøgningerne ... 1416

c) Kritikken af meddelelsen om udvælgelsesprøven ... 1417

d) Udvælgelseskomitéens sammensætning og fremgangsmåde ... 1418

aa) Formanden ikke tjenestemand ... 1418

bb) Høring af overordnede ... 1418

e) Manglende begrundelse ... 1418

f) Konklusion ... 1419

3. Anbringenderne i sag 149/86 ... 1419

a) Anvendelse af udtalelserne ... 1419

b) Ufuldstændige akter ... 1419

c) »Subjektiv afgørelse« ... 1420

d) Videreuddannelse ikke lettet ... 1420

e) Høring af overordnede ... 1420

* Oversat fra tysk.

4. De forskellige krav ... 1420

a) Adgang til videreuddannelseskurset ... 1421

b) Annullation af udnævnelser ... 1421

c) Annullation af den forudgående udvælgelse ... 1421

d) Konklusion ... 1421

II — Det andet sagskompleks (sag 228/86) ... 1421

1. Supplerende oplysninger om de faktiske omstændigheder ... 1421

2. Stillingtagen ... 1422

a) »Generelle spørgsmål« ... 1422

b) »Insertion« ... 1423

c) »Questions communautaires« ... 1423

d) Konklusion ... 1424

e) De øvrige påstande og anbringender ... 1424

C — Sammenfatning ... 1424

Høje Domstol.

A — Faktiske omstændigheder

1. Genstanden for de sager, som jeg i dag skal tage stilling til, er en intern udvælgelsesprøve (KOM / A/8/84), som Kommissionen afholdt i perioden fra sommeren 1984 til sommeren 1986. Den havde til formål at oprette en reserveliste (som oprindelig var gyldig til 31. december 1986) for besættelse af A 7/A 6-stillinger og var forbeholdt ansøgere, som var indplaceret i lønklasserne B 3-B 1.

2. I meddelelsen om udvælgelsesprøven hed det blandt andet, at udvælgelseskomitéen blandt de ansøgere, der fik adgang, efter gennemgang af akterne vedrørende de enkelte ansøgere og deres ansøgninger samt på grundlag af resultatet af en skriftlig opgave ville udvælge de bedste for at give dem adgang til et supplerende uddannelseskursus. Antallet af ansøgere, der fik adgang til prøven, måtte herved ikke overstige antallet af de stillinger, som antagelig skulle besættes (tallet fyrre nævntes), med 50%. Det blev endvidere anført, at der derefter skulle afholdes en mundtlig prøve, og at de ansøgere, som herved mindst opnåede 30 af 50 mulige points, ville blive opført på egnethedslisten.

3. Til denne udvælgelsesprøve meldte der sig 300 ansøgere (blandt andet sagsøgerne i de sager, der nu skal behandles). 270 af disse fik adgang til den skriftlige opgave; 252 deltog faktisk i denne i juni 1985. Ved den derefter foretagne samlede bedømmelse (ingen af de nævnte momenter skulle alene i sig selv føre til udelukkelse fra udvælgelsesproceduren) kom udvælgelseskomitéen til det resultat, at 87 af ansøgerne kunne få adgang til det i meddelelsen om udvælgelsesprøven nævnte supplerende uddannelseskursus. (Herved må det bemærkes, at man på dette tidspunkt gik ud fra, at der skulle

besættes 48 stillinger, og at udvælgelseskomitéen mente at måtte sætte sig ud over den i meddelelsen om udvælgelsesprøven nævnte overgrænse under henvisning til artikel 5 i tjenestemandsvedtægtens bilag III, hvor der er tale om, at antallet af de på egnethedslisten opførte ansøgere så vidt muligt skal være mindst dobbelt så stort som antallet af de stillinger, der skal besættes).

4. Sagsøgerne i sagerne 64, 71-73, 78 og 149/86 (som danner et *første sagskompleks*) fik ikke adgang til uddannelseskurset. De fik underretning herom i en skrivelse fra chefen for afdelingen »Ansættelser« af 12. december 1985. Efter at de — henholdsvis efter at have indgivet klage (sagerne 64, 78 og 149/86), henholdsvis efter blot en anmodning om nærmere begrundelse og navnlig om meddelelse af de for vurderingen af ansøgningerne afgørende kriterier — i skrivelser af 14. februar 1986 yderligere havde fået visse nærmere oplysninger, blev disse sager indbragt for Domstolen i marts og i juni 1986.

5. Alle sagsøgerne har nedlagt påstand om annullation af udvælgelseskomitéens afgørelse, efter at de ikke havde fået adgang til uddannelseskurset. Sagsøgeren i sag 64/86 taler også om annullation af den forudgående udvælgelse i den interne udvælgelsesprøve og om, at det skal statueres, at han skal have adgang til uddannelsesforløbet af 17. marts 1986. Noget lignende må konstateres i stævningen i sag 78/86, hvori der endvidere tales om annullation af den interne udvælgelsesprøve. I sagerne 71-73/86 tales der også om, at den udvælgelse, som udvælgelseskomitéen har foretaget med henblik på adgang til uddannelseskurset, i nødvendigt omfang skal annulleres sammen med alle foranstaltninger og handlinger, som er foretaget som følge heraf, henholdsvis vil blive foretaget, inklusive udnævnelserne på grundlag af resultatet af denne udvælgelsesprøve.

6. Til et *andet sagskompleks* hører sagsøgerne i sag 228/86. De fik adgang til den i meddelelsen om udvælgelsesprøven nævnte videreuddannelse, som fandt sted i marts og i april 1986 i Bruxelles og i Luxembourg. Derefter blev den mundtlige prøve afholdt for 84 deltagere. Da sagsøgerne i sag 228/86 under denne ikke opnåede det i meddelelsen om udvælgelsesprøven nævnte mindste antal points, blev det ved en skrivelse fra chefen for afdelingen »Ansættelser« af 17. juni 1986 meddelt dem, at de ikke var blevet opført på reservelisten (på hvilken der til syvende og sidst kun blev opført 38 ansøgere).

7. De har derfor anlagt sag i august 1986 med påstand om, at afvisningen af deres ansøgninger annulleres, og at de i tilslutning til den nævnte udvælgelsesprøve foretagne udnævnelser — i nødvendigt omfang — annulleres.

B — Stillingtagen

8. Min stillingtagen til disse sager er følgende:

I - *Det første sagskompleks* (sagerne 64, 71 til 73, 78 og 149/86)

1. *Formaliteten i sag 149/86*

9. Kommissionen har rejst tvivl om, hvorvidt denne sag kan admitteres, med den begrundelse, at sagsøgeren ikke har interesse i at forfølge de i stævningen nævnte forhold. Kommissionen går ud herfra under henvisning til, at der er gennemført en procedure til konstatering af sagsøgerens invaliditet, og at der — efter at invaliditetsudvalget i januar 1987 havde fastslået vedvarende og fuldstændig invaliditet — ved afgørelse af 24. februar 1987 er tildelt ham invalidepension med virkning fra 1. marts 1987 i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 78, stk. 3.

10. Det må dog tages i betragtning, at sagsøgeren i sag 149/86 også har anlagt sag til prøvelse af den afgørelse, som Kommissionen har truffet (i oktober 1986) om at forelægge sagsøgerens tilfælde for invaliditetsudvalget, samt af dennes følger, dvs. afgørelsen af 24. februar 1987 (det drejer sig om sag 78/87). Denne sag har kun nået det stadium, hvor Kommissionen har fremsat formalitetsindsigelse, som sagsøgeren har udtalt sig om. En afgørelse herom er endnu ikke truffet, og derfor kan det på nuværende tidspunkt ikke siges, at afgørelsen om sagsøgerens udtræden af aktiv tjeneste er blevet endelig. Dermed er det vel imidlertid også udelukket at benægte en interesse i at gennemføre en retssag til prøvelse af den her omhandlede udvælgelsesprøves udformning og gennemførelse med det formål selv at kunne nyde godt af resultaterne af denne udvælgelsesprøve.

11. Der er herefter ikke grundlag for at afvise sag 149/86. Det kunne højst overvejes at udsætte sag 149/86 og afvente en afgørelse i sag 78/87. Om Afdelingen vil følge denne fremgangsmåde, overlader jeg til Domstolens skøn. Jeg vil i hvert fald også tage stilling til realiteten i sag 149/86.

2. *Sagernes realitet*

12. *Hvad angår de anbringender, som de forskellige sagsøgere har fremført til støtte for deres påstande,* vil jeg ikke ved behandlingen heraf holde mig til den af sagsøgerne valgte rækkefølge, men først behandle det efter min mening vigtigste.

a) Den skriftlige prøve

aa) »Generelle kundskaber«

13. Det er i første række blevet gjort gældende, at den i meddelelsen om udvælgelsesprøven indeholdte henvisning til, at de »*generelle kundskaber*» *skulle prøves,* er blevet tilsidesat, fordi specialkundskaber på bestemte områder faktisk har været nødvendige efter de givne emner (sagerne 71-73/86; i sagerne 64 og 78/86 blev dette klagepunkt først fremført i replikken og også nævnt under den mundtlige forhandling).

14. Vi har i denne forbindelse hørt, at udvælgelseskomitéen på tre områder (institutionelle anliggender og administrative anliggender; økonomiske, budgetmæssige og finansielle anliggender; fællesskabspolitikker og almene politiske aktuelle emner) har stillet fire opgaver på hvert område. På hvert område blev to opgaver valgt ved lodtrækning. Hver ansøger skulle vælge et område og inden for dette besvare én af de to udtrukne opgaver (jfr. udvælgelseskomitéens mødereferat af januar 1985). Ansøgeren fik herved (således må de ubestridte erklæringer på s. 6 i stævningerne i sagerne 71 til 73/86 og s. 15 ff. i replikken i disse sager forstås) først kendskab til opgavens nøjagtige ordlyd og det dertil hørende sagsmateriale efter at have foretaget et valg på grundlag af en generel betegnelse af opgaverne.

15. Vi har endvidere erfaret (af udvælgelseskomitéens mødereferat fra juni-juli 1985), at de opgaver, der kom i betragtning, på det første område vedrørte valget til Europa-Parlamentet og »management by abjectives«; på det andet område Fællesskabets landbrugsmæssige og budgetmæssige problemer, samt på det tredje område proble-

mer vedrørende udviklingsbistand og Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (vedrørende den nøjagtige, temmelig omfangsrige ordlyd henviser jeg til de fremlagte dokumenter). Disse opgaver skulle — efter en halv times gennemlæsning af det dertil hørende sagsmateriale — besvares på to timer (se udvælgelseskomitéens mødereferat af januar 1985), og resultatet blev bedømt med indtil 60 points.

16. Tre af sagsøgerne (i sagerne 71, 73 og 78/86) besluttede sig for emnet »Udviklingsbistand«; to af dem (i sagerne 72 og 149/86) behandlede emnet »Regionaludviklingsfonden«, og sagsøgeren i sag 64/86 beskæftigede sig med emnet vedrørende valget til Europa-Parlamentet. De opnåede herfor i bedømmelser, hvorved ansøgernes navne ikke var bekendt, mellem 10 og 27 points. Fordi resultatet af disse opgaver havde større vægt ved den samlede bedømmelse end de momenter, der fremgik af akterne vedrørende de enkelte ansøgere og bilagene til ansøgningerne (jfr. udvælgelseskomitéens mødereferat af juni-juli 1985), og fordi sagsøgerne ikke kunne udligne bedømmelsen af den skriftlige opgave ved en høj bedømmelse af deres kvalifikationsbevis (det ville have været nødvendigt, at de blev placeret i de to øverste af fem trin: 7, 18 —, 18, 18 + og 28), kom udvælgelseskomitéen til det resultat, at de ikke kunne få adgang til uddannelseskurset.

17. I meddelelsen om udvælgelsesprøven er helt entydigt fastsat en skriftlig opgave, ved hvilken ansøgeren kan vise sine »generelle kundskaber og dømmekraft«. Hvis man antager, at sidstnævnte også kan konstateres ved at stille en meget speciel opgave, så kan det dog vanskeligt anerkendes, at der ved hjælp af de stillede og først og fremmest ved hjælp af de da faktisk udvalgte emner kunne fastslås, om ansøgerne havde »*generelle* kundskaber« (hvorved man dog vel snarere tænker på principielle spørgsmål vedrørende Fællesskabernes organisation og formål samt deres institutioners funktion). Efter min opfattelse må der gives sagsøgerne ret, når de erklærer, at ret nøje og specielle kundskaber på bestemte områder var nødvendige for en tilfredsstillende behandling af de udvalgte emner.

18. Herved kan man heller ikke lægge Kommissionens argument til grund, hvorefter valget af et generelt emne kunne have forekommet betænkeligt, fordi ansøgere med en universitetsuddannelse på denne måde ville blive begunstiget, og ansøgerne jo skulle kunne vælge fra en emnekreds, som vedrørte Kommissionens samlede virksomhed. Sidstnævnte er afgjort ikke rigtigt, fordi de emner, der kommer i betragtning, klart kun vedrørte et lille udsnit af fællesskabsinstitutionernes virksomhed. Det kan heller ikke tænkes, at valget af et eller flere *generelle* emner skulle kunne berede særlige vanskeligheder, og hvis Kommissionen frygtede, at dette kunne have ført til en begunstigelse af ansøgere med universitetsuddannelse, så er det heroverfor med rette blevet gjort gældende, at udvælgelsesprøven for stillinger i kategori A i grunden forudsætter kundskaber på universitetsniveau hos alle ansøgere.

19. Herefter må det blot konstateres, at udformningen af den skriftlige prøve faktisk ikke var i overensstemmelse med oplysningerne i meddelelsen om udvælgelsesprøven, hvis klare formulering utvetydigt indsnævrede det skøn, som udvælgelseskomitéen afgjort havde. Det står dermed også fast, fordi det kan tænkes, at enkelte ansøgere har erhvervet deres nødvendige særlige kundskaber i deres hidtidige arbejde, at der således skete en tilsidesættelse af det i retspraksis fastslåede princip om, at prøverne skal være

helt identiske[1]. I overensstemmelse hermed er også det af sagsøgerne anførte under den mundtlige forhandling — som ikke skal behandles videre nu (men som Kommissionen ikke har bestridt) — om at de ni bedste ansøgere var sådanne, som havde kunnet skrive en opgave fra deres arbejdsområde.

20. Som *mellemresultat* kan det herefter konstateres, at der må gives sagsøgerne medhold i påstandene om annullation af afgørelserne af 12. december 1985, i hvert fald for så vidt angår sagerne 71 til 73/86, i hvilke det netop behandlede anbringende udtrykkeligt er fremsat. Jeg ville imidlertid også anse det for rigtigt at gå endnu videre og i betragtning af grovheden af den påviste formfejl, som bør påtales ex officio, ikke at anse den omstændighed for afgørende, at det nævnte klagepunkt i sagerne 64 og 78/86 først er taget op i replikken (for derefter også at blive nævnt under den mundtlige forhandling). Også i disse tilfælde bør afgørelsen af 12. december 1985 altså annulleres af de anførte grunde.

21. Derimod er der efter min opfattelse ingen anledning til at gøre det samme i sag 149/86. Her har sagsøgeren på intet tidspunkt fremsat kritik af udformningen af den skriftlige prøve af den lige behandlede art. Derfor kan man vel gå ud fra, at denne sagsøger ikke er blevet stillet specielt ugunstigt ved den skildrede fremgangsmåde (hvad der i øvrigt forekommer forståeligt i betragtning af den af ham kraftigt fremhævede universitetsuddannelse, som han har).

bb) »Opgave på grundlag af et sagsmateriale«

1 — Se dom af 14. juli 1983 i sag 144/82, Armelle Detti mod De Europæiske Fællesskabers Domstol, Sml. s. 2421, 2436.

22. Når sagsøgerne som et led i deres kritik vedrørende overholdelsen af betingelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven også har henvist til, at der skulle udarbejdes »en sammenfattende fremstilling på grundlag af et sagsmateriale«, og når de mener, at det ikke kan siges, at de har fået udleveret et egentligt sagsmateriale, kan jeg ikke være enig med dem på dette punkt.

23. Det er ganske vist rigtigt, at der til opgaverne 9 og 10 kun blev udleveret nogle ark (mens der til opgave 1 var et temmeligt omfangsrigt materiale). Jeg mener imidlertid, at »sagsmateriale« ikke ubetinget betyder en omfangsrig pakke dokumenter, og et resumé på grundlag af få ark (statistikker; forordningsbestemmelser) — som er afgørende på dette punkt ifølge meddelelsen om udvælgelsesprøve — kan afgjort heller ikke udelukkes.

24. Derimod er det ikke nødvendigt at gå nærmere ind på det andet spørgsmål, som kan tænkes i denne forbindelse, nemlig om der i betragtning af det ret forskellige omfang af »sagsmaterialet« og den begrænsede tid til læsning deraf (1/2 time) kan rejses betænkeligheder ud fra synspunktet ligebehandling af ansøgerne. Denne omstændighed har sagsøgerne ikke særligt påtalt, således at det kan antages, at de ikke — åbenbart i overensstemmelse med det af dem foretagne emnevalg — er blevet stillet ringere deraf.

cc) Maksimumgrænse

25. Desuden er det blevet gjort gældende, at den i meddelelsen om udvælgelsesprøven under punkt III, stk. 1 fastsatte maksimumgrænse for adgang til videreuddannelse er

blevet korrigeret for sent af udvælgelseskomitéen, således at den stadig har kunnet have virkning for bedømmelsen af opgaverne.

26. Denne betragtning forekommer mig ikke rigtig overbevisende. Det blev nemlig på troværdig måde forsikret Domstolen, at der ved rettelsen af de skriftlige opgaver (som blev foretaget af flere personer) kun blev tilsigtet den mest muligt objektive vurdering af disse, og at udvælgelsen af ansøgerne til videreuddannelsen først er sket, efter at der senere er foretaget en samlet bedømmelse, hvorved akterne vedrørende de enkelte ansøgere også har spillet en rolle.

dd) Andre argumenter

27. Herefter er det egentlig ikke nødvendigt at gå yderligere ind på argumenterne vedrørende den skriftlige opgave. Lad mig endnu kun sige om den i sag 149/86 fremførte kritik — nemlig at udvælgelseskomitéen har tillagt den skriftlige opgave større vægt end oplysningerne i akterne vedrørende den enkelte ansøger, således at den (i strid med meddelelsen om udvælgelsesprøven) alene kunne føre til udelukkelse fra udvælgelsesprøven — at den ikke forekommer begrundet.

28. Faktisk fremgår det af de tabeller, der er forelagt Domstolen, og på grundlag af hvilke udvælgelsen skete, at et dårligere resultat af den skriftlige prøve (også et resultat med en ringere bedømmelse end 30 points) kunne udlignes ved en højere bedømmelse på grundlag af oplysningerne i akterne vedrørende den enkelte ansøger og bilagene til ansøgningen. I overensstemmelse hermed fik også fem ansøgere adgang til videreuddannelsen, skønt de ved den skriftlige prøve kun havde opnået 20 points og derunder.

b) Bedømmelsen af akterne vedrørende de enkelte ansøgere og bilagene til ansøgningerne

29. Det er også blevet gjort gældende, at der foreligger *åbenbar vildfarelse* ved bedømmelsen af spørgsmålet, om sagsøgerne opfyldte betingelserne for at få adgang til udvælgelsesprøvens næste fase, på grundlag af indholdet af akterne vedrørende de enkelte ansøgere og det af dem udførte arbejde (dette er — med nuancer — gjort gældende i alle sager).

30. Hertil må desuden anføres, at der i sag 73/86 med henblik på de A-funktioner, som sagsøgeren angiveligt har udøvet i fem år, også tales om forskelsbehandling over for tjenestemænd med samme arbejdsopgaver og A-indplacering, og at det i sag 64/86 (hvori der er tale om, at der skulle have været taget hensyn til, at sagsøgeren *tidligere fik adgang til en A-udvælgelsesprøve*) gøres gældende, at udvælgelseskomitéen for den udvælgelsesprøve, der nu skal tages stilling til, ikke har givet nogen begrundelse for sin afvigende bedømmelse.

31. I denne sammenhæng må det først og fremmest påpeges, at udvælgelseskomitéen ifølge retspraksis[2] har et vidt skøn, og at dens værdidomme principielt ikke kan efterprøves retsligt. Inden for rammerne af udvælgelsesprøve KOM / A/8/84 skulle der tages stilling til mangfoldige faktorer (som det allerede fremgår af meddelelsen om udvælgelsesprøven og navnlig også følger af det af udvælgelseskomitéen forfattede dokument (»Critères de cotation des titres«). Resultatet heraf var dog for alle sagsøgere, at deres akter blev henført til den mellemste af fem grupper (18 points), og kun akterne for sagsøgeren i sag 149/86 blev bedømt ringere (med 7 points).

2 — Jfr. dommen i sag 144/82.

32. Når sagsøgerne under henvisning til akterne vedrørende de enkelte ansøgere og til ansøgningerne (hvorefter nogle elementer, som f. eks. *universitetseksamensbeviser*, burde give grundlag for en bedre bedømmelse) og under henvisning til deres uddannelse, deres tidligere faglige erfaring på højt niveau, deres nuværende arbejdes art i tjenesten (og endog delvis uden for tjenesten), den omstændighed, at de har fået adgang til andre udvælgelsesprøver, som blev afholdt for at besætte stillinger i kategori A, og endelig til udtalelserne i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 43 (vedrørende detaljerne henviser jeg til sagens akter), mener, at vurderingen af dem på grundlag heraf skulle have været bedre end god, ser de herved bort fra, at udvælgelseskomitéen skulle danne sig en samlet vurdering, og at nogle positive elementer herved meget vel kunne udlignes eller vurderes ringere ved andre, negative elementer udledt af akterne vedrørende de enkelte ansøgere (dette var faktisk udtrykkeligt forudset i dokumentet »critères de cotation des titres«). Da vi imidlertid for så vidt ikke råder over et pålideligt samlet billede, kan man ikke, alene under henvisning til de af sagsøgerne (på forskellig måde) anførte positive elementer tale om en åbenbar fejlvurdering af de fremlagte bilag.

c) Kritikken af meddelelsen om udvælgelsesprøven

33. Også *meddelelsen* om udvælgelsesprøven er blevet kritiseret, navnlig med den begrundelse, at der er foreskrevet en samlet vurdering, men ingen karaktergivning for den skriftlige opgave (de forenede sager 64, 71 til 73 og 78/86).

34. Her kan jeg ganske vist ikke følge Kommissionen, når den mener, at det efter udløbet af den for anfægtelse af meddelelsen om udvælgelsesprøven gældende klagefrist ikke mere er muligt at rejse dette klagepunkt. I denne forbindelse henviser jeg nu — uden at uddybe dette — til mit forslag til afgørelse i sag 307/85 [3], hvori jeg har fremhævet, at den i dommen i sag 294/84 [4] skete bedømmelse var urigtig, og hvori jeg har tilskyndet Domstolen til at følge den fremherskende retspraksis, hvorefter der i sager vedrørende afgørelser om udnævnelser også kan inddrages forudgående akter som forberedende akter (en opfattelse, som Fjerde Afdeling også har tilsluttet sig, idet den ikke har afvist, at det spørgsmål blev rejst, om *beslutningen* om at afholde den daværende udvælgelsesprøve blev gyldigt truffet).

35. Jeg fandt heller ikke Kommissionens opfattelse særlig overbevisende, hvorefter den skriftlige opgave ikke var en prøve, men et kvalifikationsbevis (»titre«) i den i tjenestemandsvedtægtens bilag III forudsatte betydning.

36. Det må imidlertid erkendes, at den her omhandlede meddelelse om udvælgelsesprøve er af ganske særlig art (fordi en samlet bedømmelse af kvalifikationsbeviser og skriftlig opgave ifølge denne var nødvendig), og det må navnlig erkendes, at den kritiserede omstændighed (manglende karakterskala i meddelelsen om udvælgelsesprøven selv for en enkelt skriftlig opgave) var uden negative følger for gennemførelsen af udvælgelsesprøven, netop fordi det ikke i sig selv førte til udelukkelse fra udvælgelsesprøven, at man ikke opnåede et bestemt minimalt pointtal i den skriftlige opgave. Under disse omstændigheder mener jeg ikke, at den manglende overholdelse af bestemmelserne i tjenestemandsvedtægtens bilag III er en væsentlig formmangel, og jeg ville anse det for upassende af denne grund at anse udvælgelsesprøven for mangelfuld.

3 — Jfr. forslag til afgørelse af 21. januar 1987 i sag 307/85, Gavanas mod ØSU, dom af 10. juni 1987, Sml. s. 2435, 2444.

4 — Jfr. dom af 11. marts 1986 i sag 294/84, Adams m. fl. mod Kommissionen, Sml. s. 977.

d) Udvælgelseskomitéens sammensætning og fremgangsmåde

aa) Formanden ikke tjenestemand

37. I sag 64/86 blev det — under henvisning til den omstændighed, at *formanden for udvælgelseskomitéen* var *tidligere* tjenestemand — også gjort gældende, at udvælgelseskomitéens sammensætning ikke opfyldte betingelserne i artikel 3 i tjenestemandsvedtægtens bilag III. Dette er ikke rigtigt, som Kommissionen med rette har anført[5].

bb) Høring af overordnede

38. Endvidere blev det i den nævnte sag kritiseret, at der ikke blev gjort brug af den i meddelelsen om udvælgelsesprøven nævnte mulighed for at høre ansøgernes overordnede (f. eks. med det formål at kontrollere sprogkundskaber og vurdere kvalifikationsbeviser).

39. For så vidt er det vigtigt, at høringen i meddelelsen om udvælgelsesprøven kun var fastsat for det tilfælde, at det var nødvendigt (»en cas de besoin«), dvs., at udvælgelseskomitéen havde et skøn. Intet taler derimod for, at dette skøn blev udøvet fejlagtigt, fordi udvælgelseskomitéen kom til det resultat, at de foreliggende bilag var tilstrækkelige, og at den ikke behøvede yderligere oplysninger på den nævnte måde (f. eks. hvad angår sprogkundskaber eller hensyntagen til nationale kvalifikationsbeviser).

e) Manglende begrundelse

40. Endelig bliver det også gjort gældende, at udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at give sagsøgerne adgang til de næste faser i udvælgelsesprøven *ikke er tilstrækkeligt begrundet*, og at der heller ikke i de efterfølgende skrivelser af februar 1986 fandtes oplysninger om bedømmelseskriterierne, om vurderingen af de skriftlige opgaver og om vurderingen af de forskellige kvalifikationsbeviser, som sagsøgerne har (de forenede sager 64, 71 til 73 og 78/86).

41. I denne forbindelse får man i betragtning af den relevante retspraksis uden videre det indtryk, at sagsøgernes kritik forekommer berettiget. Jeg skal blot minde om dommene i sagerne 31/75[6], 4/78[7] og 89/79[8] samt navnlig dommene i sagerne 195/80[9], 225/82[10] og 108/84[11], hvorefter udvælgelseskomitéen er forpligtet til at give udelukkede ansøgere *individuelle* begrundelser (som afgjort mangler i vort tilfælde). Efter alt, hvad der under sagen hidtil er blevet kendt, består der imidlertid nu afgjort et tilstrækkeligt klart billede vedrørende alle væsentlige detaljer i udvælgelsesprøven, navnlig på grundlag af udvælgelseskomitéens møderefererater og deres bilag, som er fremlagt for Domstolen. Det må således være nærliggende ikke også at annullere de an-

5 — Jfr. dommen af 16. oktober 1975 i sag 90/74, Deboeck mod Kommissionen, Sml. s. 1123.

6 — Jfr. dom af 4. december 1975 i sag 31/75, Costacurta mod Kommissionen, Sml. s. 1563.

7 — Jfr. kendelse af 30. november 1978 i sag 4/78, Salerno mod Kommissionen, Sml. s. 2403.

8 — Jfr. dom af 28. februar 1980 i sag 89/79, Bonu mod Rådet, Sml. s. 553.

9 — Jfr. dom af 26. november 1981 i sag 195/80, Michel mod Europa-Parlamentet, Sml. s. 2861.

10 — Jfr. dom af 9. juni 1983 i sag 225/82, Verzyck mod Kommissionen, Sml. s. 1991.

11 — Jfr. dom af 21. marts 1985 i sag 108/84, De Santis mod Revisionsretten, Sml. s. 954.

fægtede afgørelser på grund af manglende begrundelse, men vedrørende dette anbringende at indtage samme holdning som i sag 12/84 [12] (hvor den nødvendige klarhed også først blev tilvejebragt, efter at der var anlagt sag), altså at fastholde, at anbringendet om manglende begrundelse er blevet genstandsløst.

f) Konklusion

42. Jeg finder altså ikke yderligere annullationsgrunde (med videregående konsekvenser for gentagelsen af udvælgelsesprøven), hvad angår de forenede sager 64, 71 til 73 og 78/86 (jeg kommer straks til anbringenderne i sag 149/86).

43. Sådanne grunde kan heller ikke findes i den i sag 78/86 fremførte kritik (én ansøger — der er tale om en af sagsøgerne i sag 228/86 — skulle efter det anførte have fået adgang til slutfasen i udvælgelsesprøven, skønt han *ikke* råder over *tilstrækkelige kendskaber til et af Fællesskabernes sprog*) eller i det yderligere argument i den fælles replik i de forenede sager 64, 71 til 73 og 78/86 (hvor der er tale om, at kendskaberne til et *andet sprog* — som krævet i meddelelsen om udvælgelsesprøven — ikke var blevet prøvet, og at der kunne fastslås en *forskelsbehandling* af ansøgere af italiensk nationalitet).

44. Uden at yderligere redegørelser herom er nødvendige, kan det altså fastholdes, at udelukkelsen af sagsøgerne fra videreuddannelseskurset kun kan kritiseres på grund af en ukorrekt udformning af den skriftlige prøve.

3. *Anbringenderne i sag 149/86*

Jeg kommer dernæst — som nævnt — til gennemgangen af de særlige *anbringender*, som er fremført i *sag 149/86*.

12 — Jfr. dom af 27. marts 1985 i sag 12/84, Kyprios mod Rådet, Sml. s. 1005.

a) Anvendelse af udtalelserne

45. Som bekendt har denne sagsøger (på en ikke helt forståelig og overskuelig måde) for det første anført, at der med urette er blevet lagt vægt på de *udtalelser*, der er udfærdiget vedrørende ham i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 43 (fordi de nemlig i årevis har vedrørt en for sagsøgeren ikke passende beskæftigelse).

46. Der kan dog intet indvendes mod anvendelsen af de om sagsøgeren afgivne udtalelser. De hører til de i meddelelsen om udvælgelsesprøven udtrykkeligt nævnte akter vedrørende den enkelte ansøger, og de er også nødvendige for bedømmelsen af værdien af de af hver enkelt ansøger erhvervede erfaringer, som ligeledes omtales i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

b) Ufuldstændige akter

47. Endvidere har denne sagsøger anført, at de fuldstændige akter vedrørende sagsøgeren ikke har foreligget for udvælgelseskomitéen. Ved en rigtig bedømmelse af alle oplysninger i disse akter (ifølge sagsøgerens opfattelse har der manglet oplysninger om deltagelse i tidligere udvælgelsesprøver og en af ham indgivet klage mod beskrivelsen af hans arbejdsområder) skulle udvælgelseskomitéen — efter hans opfattelse — være kommet til en højere vurdering.

48. Når sagsøgeren for så vidt har rejst tvivl (mere er der ikke tale om), hvad angår hans deltagelse i tidligere udvælgelsesprøver, så

kunne Kommissionen heroverfor henvise til de af sagsøgeren selv fremlagte bilag til ansøgningen, som indeholdt alle nødvendige oplysninger. I det omfang han desuden talte om, at en klage vedrørende beskrivelsen af hans arbejdsområder ikke forelå, kan jeg ikke indse, hvordan der derudaf skulle kunne udledes noget afgørende eller blot væsentligt for den her omhandlede udvælgelsesprøve.

49. Det kan heller ikke f. eks. af den omstændighed, at Kommissionen — for at bevise udtalelsernes middelmådighed — i processkrifterne kun har citeret afsnit derfra, sluttes, at udvælgelseskomitéen — som sagsøgeren formoder — ikke skulle have rådet over fuldstændige udtalelser.

50. Heller ikke i dette tilfælde kan det altså efter alt, hvad vi er blevet bekendt med, antages, at den af udvælgelseskomitéen foretagne vurdering er åbenbart urigtig, og at akterne vedrørende sagsøgeren snarere skulle have været bedømt som »gode«.

c) »Subjektiv afgørelse«

51. Endvidere har han gjort gældende, at der skal være truffet en subjektiv afgørelse over for ham.

52. Heroverfor kunne Kommissionen først og fremmest henvise til, at ansøgernes anonymitet var garanteret såvel ved rettelsen af de skriftlige opgaver som ved vurderingen af akterne vedrørende de enkelte ansøgere (som kun formanden for udvælgelseskomitéen umiddelbart skaffede sig indblik i, og ved hvis oplæsning det — i betragtning af det store antal ansøgere — næppe har været muligt af bestemte oplysninger — anciennitet og deltagelse i tidligere udvælgelsesprøver — at udlede, hvilken ansøger det drejede sig om).

d) Videreuddannelse ikke lettet

53. Sagsøgeren mener også, at Kommissionen har tilsidesat tjenestemandsvedtægtens artikel 24, fordi den ved sin holdning under udvælgelsesprøven ikke har lettet sagsøgerens adgang til videreuddannelse.

54. Hertil er det vel tilstrækkeligt at henvise til, at udvælgelseskomitéen inden for rammerne af den her omhandlede udvælgelsesprøve skulle træffe afgørelse om videreuddannelsen på grundlag af en samlet vurdering. Det ses imidlertid ikke, at der herved skulle være sket fejl til skade for sagsøgeren.

e) Høring af overordnede

55. Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at det med urette i meddelelsen om udvælgelsesprøven var bestemt, at der skulle ske høring af ansøgernes overordnede.

56. Det er ikke nødvendigt at gå nærmere ind på dette, fordi der under udvælgelsesprøvens forløb faktisk ikke er blevet gjort brug heraf.

4. *De forskellige krav*

57. Inden for rammerne af det første sagskompleks skal det herefter kun undersøges, om der i de forenede sager 64, 71 til 73 og 78/86 ud over annullation af den principalt anfægtede afgørelse (udelukkelse af sagsøgerne fra udvælgelsesprøvens næste fase) også er grundlag for at give sagsøgerne medhold i de *øvrige krav*, som jeg indledningsvis har nævnt[13].

13 — Jfr. ovenfor punkt 5.

a) Adgang til videreuddannelseskurset

58. Dette spørgsmål må afgjort besvares benægtende med hensyn til kravet om, at sagsøgerne (det drejer sig om sagsøgerne i sagerne 64 og 78/86) gives *adgang til videreuddannelseskurset.*

59. Ud over, at det allerede principielt ikke er muligt for Domstolen at give administrationen (og dermed også en udvælgelseskomité) konkrete anvisninger, så kommer dertil i det foreliggende tilfælde, at det først efter afholdelse af en ny skriftlig prøve og bedømmelse af dennes resultat kan siges, om sagsøgerne har kvalificeret sig til en videreuddannelse. Så længe de nævnte skridt ikke tages, er der i intet tilfælde grundlag for at træffe en afgørelse som den, de nævnte sagsøgere kræver.

b) Annullation af udnævnelser

60. Hvad angår den påstand, der går ud på annullation af de på grundlag af udvælgelsesprøven skete *udnævnelser,* har Kommissionen allerede ret i den indsigelse, at det afgørende er, at disse udnævnelser ikke anfægtes direkte af sagsøgerne. Desuden kan det også påpeges, at sagsøgerne ikke har nogen interesse i annullation af disse udnævnelser. Det afgørende for dem er at gennemføre en forskriftsmæssig udvælgelsesprøve med held og derefter selv blive udnævnt til en A-stilling. Sidstnævnte burde imidlertid — såfremt det lykkes sagsøgerne at overvinde alle forhindringer — også være muligt uden annullation af de allerede skete udnævnelser, for af de 48 stillinger, der skulle besættes ved den anfægtede udvælgelsesprøve, blev der højst besat 38 med bestående ansøgere, og det kan desuden antages, at der i mellemtiden også igen bliver andre ledige A-stillinger i lønklasserne A 7 og A 6, som i givet fald kunne tildeles de sagsøgere, der måtte vinde deres sag.

c) Annullation af den forudgående udvælgelse

61. For så vidt sagsøgerne også har krævet *annullation af den forudgående udvælgelse* (altså af den akt, hvorved der blev truffet afgørelse om adgangen til videreuddannelsen) samt annullation af alle *foranstaltninger efter den forudgående udvælgelse* henholdsvis annullation af hele *udvælgelsesprøven,* ville det vel være forkert at antage, at man skal drage alle konsekvenser af en konstatering af, at udvælgelsesprøvens første fase var ugyldig, altså simpelt hen erklære denne og de herpå baserede videre faser for ugyldige. Det ville snarere være rigtigere at holde sig til dommen i sag 144/82 (her var der tale om annullation af en afgørelse, hvorved optagelse på en reserveliste efter deltagelse i en udvælgelsesprøve blev afslået), dvs., der skal søges en rimelig løsning, uden at hele resultatet af udvælgelsesprøven drages i tvivl. En sådan løsning burde i dette tilfælde se således ud, at den anfægtede akt prøves, og at der dernæst efter omstændighederne gives sagsøgerne mulighed for at fortsætte udvælgelsesprøven. Derimod er der, i betragtning af deres legitime interesser, afgjort ingen anledning til videregående foranstaltninger.

d) Konklusion

62. Det må således fastholdes, at der ikke kan gives sagsøgerne medhold i krav, som går ud over annullation af skrivelsen af 12. december 1985.

II - *Det andet sagskompleks* (sag 228/86)

1. *Supplerende oplysninger om de faktiske omstændigheder*

63. Her drejer det sig om, at sagsøgerne, som havde gennemført hele udvælgelsesprøven, efter den mundtlige prøve ikke blev op-

ført på egnethedslisten, og her skal der tages stilling til, om denne udelukkelse skete forskriftsmæssigt.

64. Herom er det for det første blevet gjort gældende, at der mangler en tilstrækkelig *begrundelse* (fordi der nemlig intet præcist er blevet sagt om de i meddelelsen om udvælgelsesprøven nævnte elementer »niveau de qualification« og »aptitude à exercer des fonctions de catégorie A«, og fordi de relevante bedømmelseskriterier heller ikke er blevet angivet).

65. For det andet har sagsøgerne påtalt *den mundtlige prøves art.* De spørgsmål, der skulle besvares, var nemlig ifølge sagsøgerne rent tilfældige og udvalgt uden hensyntagen til ansøgernes karriereprofil; de var for specielle og på et for højt niveau, og det må kritiseres, at ansøgerne ikke var forberedt herpå (f. eks. på grundlag af videreuddannelseskurset og den i forbindelse dermed udleverede bibliografi).

66. I replikken blev desuden det kritiske spørgsmål rejst, om medlemmerne af udvælgelseskomitéen beherskede de af ansøgerne anvendte sprog, og der blev spurgt, om medlemmerne af udvælgelseskomitéen, som er assistenter for generaldirektører, har taget del i bedømmelsen af ansøgere, som stammer fra de pågældende generaldirektorater.

67. Vi har under sagen hørt, hvorledes den *mundtlige prøve* er forløbet i enkeltheder.

68. Hver ansøger skulle først efter ti minutters forberedelsestid i ti minutter behandle et spørgsmål udtrukket blandt 76 generelle spørgsmål. Han skulle derefter kort udtale sig om sin uddannelse og sin nuværende og tidligere beskæftigelse, og han skulle besvare spørgsmål fra udvælgelseskomitéen, som vedrørte »insertion de son activité présente dans une des politiques communautaires«. Han skulle desuden besvare et af to spørgsmål vedrørende de øvrige fællesskabspolitikker, som blev udvalgt af et medlem af udvælgelseskomitéen af en liste med 75 spørgsmål (medlemmerne gjorde dette efter tur), og det var herved bestemt, at spørgsmålene ikke skulle vedrøre ansøgerens nuværende beskæftigelse [14].

69. Hvert medlem af udvælgelseskomitéen bedømte de givne svar (som alt efter emne blev tillagt forskellig vægt), og derudaf blev der så udregnet et gennemsnit. Vi har også hørt — jeg nævner dette med henblik på de i replikken fremsatte kritiske spørgsmål — at for det tilfælde, at en ansøger udtrykte sig på et andet sprog end fransk, var der organiseret simultantolkning. Desuden var der — er vi blevet forsikret — altid sørget for, at når ansøgere fra generaldirektorater stod for tur, hvis assistenter var medlemmer af udvælgelseskomitéen, deltog disse assistenter for at undgå interessekonflikter ikke i bedømmelsen eller holdt sig endog væk fra prøven.

2. *Stillingtagen*

70. Når man derefter og først og fremmest efter en grundig gennemgang af listen over spørgsmål overvejer, om kritikken af den mundtlige prøves forløb forekommer berettiget, så kommer man vel ikke uden om at besvare dette spørgsmål bekræftende.

a) »Generelle spørgsmål«

71. Dette fremgår allerede på grundlag af de »generelle spørgsmål«.

14 — Jfr. udvælgelseskomitéens mødereferat fra marts / april 1986 med dets bilag IV og de svar, der er givet på Domstolens spørgsmål.

72. Når man læser dem, må man uden videre tilstå, at de ikke alle kan behandles med samme lethed. Man behøver blot at tænke på — og her vil vel enhver komme til et andet modsætningspar — på den ene side f. eks. spørgsmål nr. 8 (»L'influence de la télévision«) eller nr. 36 (»Quels sont les progrès technologiques qui ont le plus transformé la société du vingtième siècle et pourquoi?«) og på den anden side på spørgsmål nr. 23 (»L'influence du port d'uniforme sur le comportement«) eller nr. 79 (»La gestion du temps«). Da bestemmelsen af, hvilke spørgsmål der skulle besvares, imidlertid skete ved lodtrækning og uden hensyntagen til personlige tilbøjeligheder, kan det vel siges, at prøvebetingelsernes ensartethed således ikke var garanteret.

b) »Insertion«

73. Der opstår også betænkeligheder vedrørende punktet »l'insertion de l'activité présente dans une des politiques communautaires«. Dette skyldes, at meningen med opgaven ikke er særlig klar for ansøgere f. eks. fra Publikationskontoret eller fra Generaldirektoratet for Administration, som faktisk intet har at gøre med Fællesskabets politik. Man kan også forestille sig, at der på denne måde kunne ske en vis uberettiget forfordeling af sådanne ansøgere i forhold til ansøgere, som gennem deres nuværende arbejde kommer i nærmere berøring med Fællesskabets politik.

c) »Questions communautaires«

74. Denne kritik er imidlertid afgjort berettiget, for så vidt den angår bedømmelsen af ansøgerne på grundlag af »questions communautaires«.

75. Også i denne forbindelse må det erkendes, at spørgsmålene, selv for den, der har et omfattende overblik over Fællesskabets virksomhed (hvilket ikke uden videre kan forventes af B-tjenestemænd), er af forskellig sværhedsgrad, og at chancerne for en tilfredsstillende besvarelse alt efter valg af spørgsmål er større eller mindre. Man kan f. eks. blot på den ene side tænke på spørgsmål nr. 46 (»Qu'entend-t-on par la libre circulation des biens?«) eller nr. 75 (»Qu'est-ce que l'on entend par l'expression 'respect de la voie hiérarchique'?«) og på den anden side f. eks. på spørgsmål nr. 34 (»Pourquoi harmoniser le droit des sociétés au niveau de la Communauté?«) eller nr. 76 (»La politique commune de la pêche«).

76. Herudover er det først og fremmest af betydning, at der på listen over de for en del meget generelle, for en del meget specielle spørgsmål fandtes en hel række emner, som — i modsætning til andre — var blevet behandlet på videreuddannelseskurserne (hvis program er blevet fremlagt for Domstolen), og dette til trods for, at det i udvælgelseskomitéens møde fra april-maj-juni 1985 var blevet fastholdt, »que l'épreuve orale ne portera pas sur l'acquis de la formation«. Jeg erindrer f. eks. om spørgsmålene nr. 4 (»Le SME: son rôle et son mécanisme«) eller nr. 5 (»Rôle de la Commission en cas d'infraction d'un Etat membre au droit communautaire«), for hvilke der var en grundig forberedelse i videreuddannelseskurset, hvorimod der ved andre emner (jfr. f. eks. spørgsmål nr. 3: »Importance de la politique régionale dans la Communauté« eller spørgsmål nr. 25: »La Communauté et la protection de l'environnement«) næppe eller slet ikke kan ses nogen sammenhæng med videreuddannelseskurset.

77. Også hvis man ikke går så vidt som til at sige, at der er sket en tilsidesættelse af den berettigede forventning hos ansøgere, som ikke er blevet stillet de i videreuddannelseskurset behandlede spørgsmål, så må

det dog sluttes af det foregående, at ansøgere var begunstigede, når de skulle behandle spørgsmål med tilknytning til videreuddannelseskurset, og at der således over for andre ansøgere, som ikke fik lejlighed til en tilsvarende intensiv forberedelse af det emne, der skulle behandles, er sket en *tilsidesættelse af forbudet mod forskelsbehandling.* Det kunne have været undgået, hvis der uden undtagelse — hvilket sagsøgerne med rette betegnede som nærliggende — var blevet stillet spørgsmål vedrørende emnerne fra videreuddannelseskurset.

78. Til sidst har sagsøgerne med en vis berettigelse også rejst det spørgsmål, om alle udvælgelseskomitéens medlemmer i samme omfang forstod at vurdere alle besvarelserne korrekt, eller om det ikke snarere var tilfældigheder, der påvirkede den samlede karaktergivning, som udgjorde et gennemsnit. Det forekommer mig heller ikke, at dette blot kan imødegås med en forsikring om, at det væsentlige ved prøven har været en vurdering af evnen til at forstå problemer, til at argumentere logisk og til at udtrykke sig klart og overbevisende, og at det i det væsentlige har drejet sig om at fastslå det kulturelle niveau samt en videbegærlighed med hensyn til Fællesskabets virksomhed. Når der stilles meget konkrete spørgsmål, er det dog klart, at også svarets konkrete indhold har betydelig vægt.

d) Konklusion

79. Ved en objektiv betragtning vejer alt dette efter min opfattelse så tungt, at det kun kan konstateres, at den mundtlige prøve, hvis resultat var afgørende for optagelsen på egnethedslisten, ikke er blevet gennemført på forskriftsmæssig måde, og at afgørelsen om at udelukke sagsøgerne fra reservelisten, som muligvis var påvirket af de påviste mangler, må annulleres.

e) De øvrige påstande og anbringender

80. Herefter behøver jeg med hensyn til det andet sagskompleks heller ikke at gå ind på stævningens *øvrige argumenter.*

81. Desuden er det efter, hvad der allerede er blevet sagt, også her klart, at man kan lade det forblive ved annullation af de til sagsøgerne rettede afgørelser af 17. juni 1986, hvoraf administrationen skal drage de nødvendige konsekvenser. Der er altså ingen anledning til at annullere alle de udnævnelser, der er foretaget på grundlag af den af udvælgelseskomitéen opstillede reserveliste. Sagsøgerne har ingen interesse heri, fordi de ikke specielt har anfægtet den, og fordi deres anliggende (korrekt gennemførelse af en mundtlig prøve med erhvervelse af en mulighed for at opnå en A-stilling) desuden kan tilfredsstilles, uden at andre stillingsbesættelser annulleres.

C — Sammenfatning

Mit forslag til afgørelse lyder herefter således:

82. I de forenede sager 64, 71 til 73 og 78/86 annulleres udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at give sagsøgerne adgang til udvælgelsesprøvens næste fase. I øvrigt frifindes sagsøgte.

83. I sag 228/86 bør udvælgelseskomitéens anfægtede afgørelse om ikke at opføre sagsøgerne på egnethedslisten også annulleres, og sagsøgte bør ligeledes frifindes i øvrigt.

84. I alle disse sager bør Kommissionen tilpligtes at afholde sagernes omkostninger. Dette gælder ganske vist ikke for de omkostninger, der i sagerne 64 og 78/86 er forårsaget af — forgæves — begæringer om foreløbige forholdsregler; her bør grundreglen i procesreglementets artikel 70 anvendes.

85. I sag 149/86 bør sagsøgte endelig frifindes med den følge, at der ligeledes må træffes afgørelse om sagens omkostninger i denne sag efter procesreglementets artikel 70.